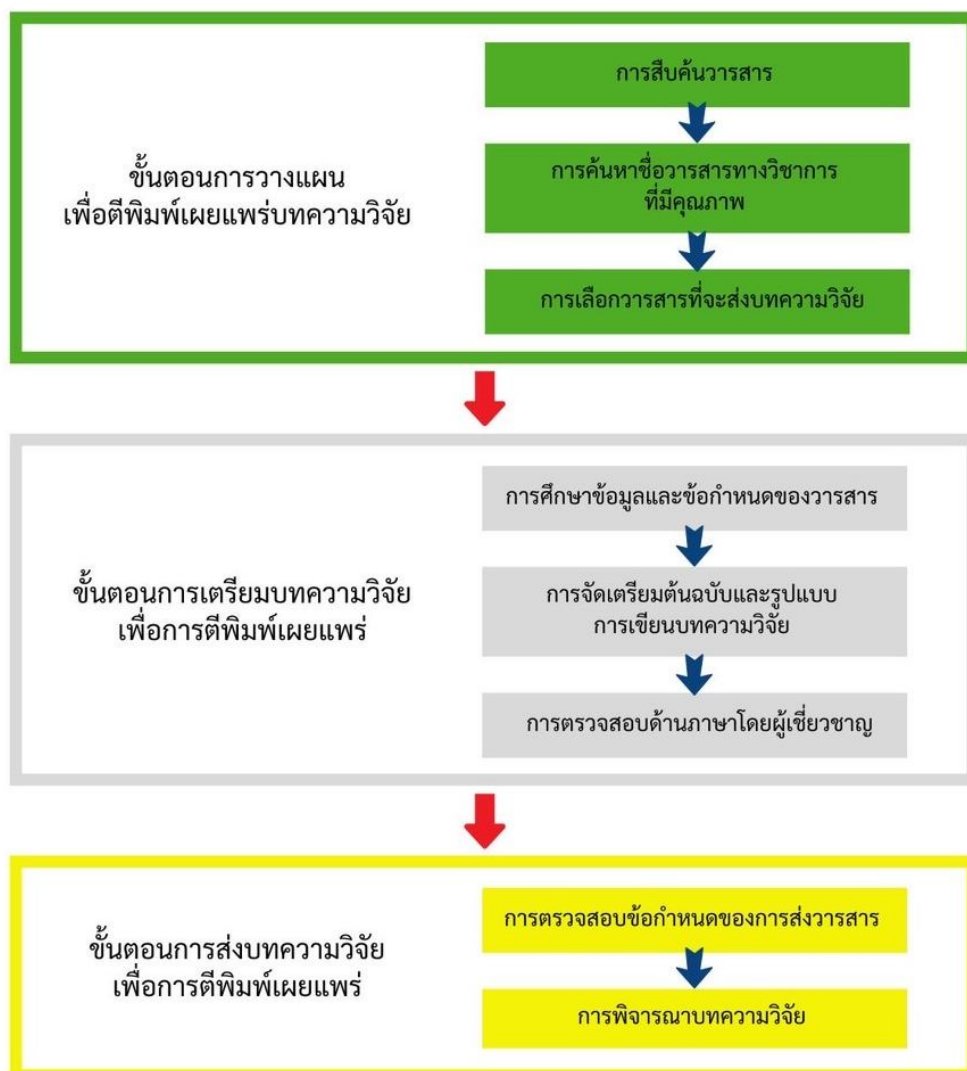


องค์ความรู้ที่ได้จากการจัดการความรู้
เรื่อง แนวทางการเขียนบทความวิจัยเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่
ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ

คณะวิทยาศาสตร์การกีฬาและสุขภาพ มหาวิทยาลัยการกีฬาแห่งชาติ วิทยาเขตสุพรรณบุรี ได้ให้ความสำคัญกับการสร้างและพัฒนาองค์ความรู้ ซึ่งในปีการศึกษา ๒๕๖๗ ได้ดำเนินงานการจัดการความรู้ เรื่อง แนวทางการเขียนบทความวิจัยเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ เพื่อมุ่งเน้นการพัฒนาตามพันธกิจของคณะด้านการวิจัย และพัฒนาองค์ความรู้นวัตกรรมด้านวิทยาศาสตร์การกีฬาและศาสตร์อื่นที่เกี่ยวข้อง โดยค้นหาแนวปฏิบัติที่ดีจากความรู้ที่มีอยู่ในตัวบุคคลจากผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.อรรถัย แยมโษษฐ์ ซึ่งเป็นผู้ที่มีประสบการณ์ตรง และมีบทความวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ ที่อยู่ในฐานข้อมูล ISI และ SCOPUS ได้ถ่ายทอดประสบการณ์ในการเตรียมความพร้อม และกระบวนการตีพิมพ์ เพื่อให้บทความวิจัยได้รับการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ ซึ่งสามารถสรุปแนวทางการเขียนบทความวิจัยเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ ดังแสดงเป็นแผนภาพ ดังนี้

แนวทางการเขียนบทความวิจัย
เพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ



จากแผนภาพดังกล่าวมาข้างต้น สามารถอธิบายรายละเอียดแนวทางการเขียนบทความวิจัยเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ ได้ดังนี้

๑. ขั้นตอนการวางแผนเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่บทความวิจัย

ขั้นตอนการวางแผนเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ เป็นขั้นตอนลำดับต้น ๆ ที่ผู้วิจัยจำเป็นต้องมีการสืบค้นวารสาร การทำความรู้จักวารสาร เพื่อเลือกวารสารที่จะตีพิมพ์เผยแพร่บทความวิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑.๑ การสืบค้นวารสาร เป็นการศึกษาการค้นคว้างานวิจัยในระดับนานาชาติที่เกี่ยวข้อง และการเชื่อมโยงกับงานวิจัยที่ผู้วิจัยจะตีพิมพ์เผยแพร่ เพื่อเป็นแนวทางการเขียน การนำเสนอ การประยุกต์ และการสร้างสรรค์งานวิจัยของผู้วิจัย

๑.๒ การค้นหาชื่อวารสารทางวิชาการที่มีคุณภาพ เป็นการค้นหาชื่อวารสารทางวิชาการควรเป็นวารสารที่มีกระบวนการกลั่นกรองจากผู้ทรงคุณวุฒิในสายวิชาการที่ผู้วิจัยสนใจหรือเกี่ยวข้องกับบทความวิจัยที่จะตีพิมพ์เผยแพร่ (Peer review) โดยผู้วิจัยสามารถตรวจสอบได้จากหน้าเว็บไซต์ของวารสาร อีกทั้งผู้วิจัยยังสามารถใช้ฐานข้อมูลที่ได้รับการยอมรับเป็นเครื่องมือในการช่วยค้นคว้าวารสารได้ เช่น ฐานข้อมูล Web of Science ที่สามารถเข้าไปตรวจสอบรายชื่อวารสารได้ที่ Master Journal List และฐานข้อมูลต่าง ๆ เช่น SIS, Scopus, Science Direct PubMed หรืออื่น ๆ เป็นต้น เพื่อทำศึกษาข้อมูลเบื้องต้นของวารสารแต่ละวารสารอยู่ในฐานข้อมูลใด เป็นวารสารระดับใดมีการยอมรับหรือไม่ และมีความน่าเชื่อถือมากน้อยเพียงใด เช่น ค่า Impact factor ค่า Quartile score เป็นต้น ประกอบกับผู้วิจัยควรคัดเลือกวารสารที่มีขอบข่าย หรือ Areas of study ที่ตรงกับลักษณะงานวิจัย ซึ่งการคัดเลือกวารสารจากฐานข้อมูลที่ได้รับการยอมรับ และนับว่าเป็นขั้นตอนแรกที่สำคัญที่จะช่วยให้นักวิจัยมั่นใจได้ว่าหากบทความวิจัยของผู้วิจัยได้รับการตอบรับให้ตีพิมพ์ ในวารสารที่มีผู้ทรงคุณวุฒิ (Peer review) หรืออยู่ในฐานข้อมูลที่ได้รับการยอมรับ แสดงว่าบทความวิจัยได้รับการยอมรับจากผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาที่เกี่ยวข้องนั้น ๆ

๑.๓ การเลือกวารสารที่จะส่งบทความวิจัย เป็นผลการการค้นหาชื่อวารสารทางวิชาการที่มีคุณภาพ และการตรวจสอบ เพื่อตัดสินใจเลือกวารสารที่เข้ากับจุดมุ่งหมาย ขอบเขต และสาขาของผู้วิจัย โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑.๓.๑ การให้ความสำคัญกับการค้นหาจุดมุ่งหมาย และขอบเขตของวารสารที่ตรงกับงานและสาขาที่ดำเนินงานวิจัย เช่น วารสารทางวิทยาศาสตร์การกีฬา วารสารทางการออกกำลังกาย วารสารทางวิทยาศาสตร์สุขภาพ เป็นต้น

๑.๓.๒ การตรวจสอบข้อกำหนดในการเขียนบทความวิจัย จากหน้าเว็บไซต์ของวารสาร ซึ่งผู้วิจัยอาจเลือกวารสารจำนวนหนึ่ง เช่น ๔-๕ ชื่อเรื่องที่เข้าเกณฑ์ เป็นวารสารที่มีคุณภาพ และทำการตีพิมพ์บทความวิจัยที่อยู่ใน สาขาที่เกี่ยวข้อง (Area of study) เดียวกับงานวิจัยของผู้วิจัย

๑.๓.๓ การศึกษาวิธีการเขียนบทความวิจัยจากบทความวิจัยของนักวิจัยท่านอื่น ๆ ที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารแต่ละฉบับที่ได้เลือกจะช่วยให้ผู้วิจัยเห็นภาพที่ชัดเจนมากขึ้นว่าวารสารนั้น ๆ มักจะตอบรับบทความวิจัยในลักษณะใด และบทความวิจัยของนักวิจัย มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ หรือขอบเขตของวารสารนั้น ๆ หรือไม่

๑.๓.๔ การตรวจสอบว่า การส่งบทความวิจัยเพื่อการตีพิมพ์มีค่าใช้จ่ายหรือไม่ เช่น ค่าเปิดบทความวิจัย ค่าดำเนินการต่าง ๆ ที่สามารถเข้าถึงได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย (Open access) ค่า review บทความวิจัย เป็นต้น

๑.๓.๕ การเลือกวารสารที่จะส่งบทความวิจัย โดยผู้วิจัยควรเลือกวารสารที่มีข้อกำหนดในการเขียนบทความวิจัย และมีบทความวิจัยที่ได้รับการตีพิมพ์ ที่สอดคล้องกับลักษณะของงานวิจัยของผู้วิจัยให้มากที่สุด เช่น หากงานวิจัยของผู้วิจัยจำเป็นต้องเขียนเป็นบทความที่ค่อนข้างยาว ควรเลือกวารสารที่อนุญาตให้บทความวิจัย มีจำนวนคำที่ค่อนข้างมาก เช่น ๗,๐๐๐ คำขึ้นไป หรือหากงานวิจัยเป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ ควรเลือกวารสารที่มักจะตีพิมพ์บทความวิจัย ที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นต้น สำหรับ ในขั้นตอนนี้มีข้อควรระวัง คือ ผู้วิจัยควรส่งบทความวิจัยไปยังวารสารที่ละฉบับ ไม่ควรส่งไปครั้งเดียวหลาย ๆ ฉบับ เนื่องจากวารสารส่วนใหญ่มักจะระบุข้อกำหนดนี้ไว้อย่างชัดเจนในคำแนะนำสำหรับผู้เขียน

๒. ขั้นตอนการเตรียมบทความวิจัยเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่

เป็นขั้นตอนการเตรียมบทความวิจัยเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ ในวารสารที่ได้จากการสืบค้นวารสาร การค้นหาชื่อวารสารทางวิชาการที่มีคุณภาพ จนทำการเลือกวารสารที่จะส่งบทความวิจัย ซึ่งเข้าสู่ขั้นตอนการเตรียมบทความวิจัยเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ ซึ่งผู้วิจัยควรให้ความสำคัญกับรายละเอียดดังนี้

๒.๑ การศึกษาข้อมูลและข้อกำหนดของวารสาร เป็นการศึกษาข้อมูล ข้อกำหนด และจัดเตรียมต้นฉบับของบทความวิจัย โดยผู้วิจัยจะต้องเตรียมต้นฉบับให้ตรงกับข้อกำหนดในการเขียนบทความของวารสารนั้น ๆ อย่างเคร่งครัด เช่น จำนวนคำที่กำหนดในบทคัดย่อ (Abstract) จำนวนคำของเนื้อหา หัวข้อที่ควรมีในบทความ และรูปแบบการเขียนอ้างอิง เป็นต้น

๒.๒ การจัดเตรียมต้นฉบับและรูปแบบของการเขียนบทความวิจัย ควรมีความต่อเนื่องเชื่อมโยงกัน ทั้งเรื่อง และเน้นสาระสำคัญของต้นฉบับบทความวิจัยที่โดดเด่นที่ต้องการนำเสนอให้ผู้อ่านทราบ มีการทบทวนตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา ระเบียบวิธีวิจัย การเขียนอ้างอิง และบรรณานุกรมตามข้อกำหนดที่วารสารกำหนดหรือให้ผู้อื่นทั้งใน และนอกสาขาอ่านเพื่อตรวจสอบเนื้อหาและภาษาที่ใช้ในงานวิจัยก่อนส่งรายงานการวิจัย โดยบทความวิจัยที่ดีจะต้องมีความชัดเจนในเนื้อหา สามารถใช้ประโยชน์ได้ และมีข้อความน่าสนใจ เป็นต้น ซึ่งส่วนประกอบหลักที่สำคัญของบทความวิจัย มีดังต่อไปนี้

๒.๒.๑ ชื่อเรื่อง (Title) โดยชื่อเรื่องที่ติดจะต้องสั้น สามารถบ่งบอกถึงประเด็นสำคัญของงานวิจัย มีข้อมูลครบถ้วน น่าสนใจ เฉพาะเจาะจง กะทัดรัด ได้ใจความ มีจำนวนคำที่ระหว่าง ๕-๒๐ คำ ชื่อเรื่องไม่ควรยาวเกินไป อธิบายงานวิจัยอย่างย่อที่สุด สามารถดึงดูดใจบรรณาธิการ (Editor) และผู้อ่านพิจารณา (Reviewer) หลีกเลี่ยงการตั้งชื่อเรื่องที่กำลัง

๒.๒.๒ บทคัดย่อ (Abstract) ควรเป็นข้อความสรุปผลงานที่ทำอย่างรัดกุม ซึ่งเป็นส่วนที่เขียนขึ้นหลังจากเขียนบทความเสร็จเรียบร้อยแล้ว มีข้อมูลที่เพียงพอต่อ และสามารถดึงดูดให้ผู้อ่านตัดสินใจว่าควรอ่านบทความทั้งฉบับ โดยการเขียนบทคัดย่อควรคำนึงถึง ส่วนประกอบ และวิธีการเขียน ได้แก่

๑) องค์ประกอบในบทคัดย่อ ควรประกอบด้วยส่วนนำจุดประสงค์ วัตถุประสงค์ วัสดุอุปกรณ์ และวิธีการ ผลการศึกษา และสรุป โดยเรียบเรียงการเขียนแบบร้อยแก้วติดต่อกันไป อย่างย่อ กะทัดรัด ชัดเจน เข้าใจง่าย ได้ใจความ

๒) เขียนบอกเฉพาะเจาะจงที่แสดงแรงจูงใจ ปัญหาหลัก วัตถุประสงค์ ระเบียบวิธีวิจัย วิธีดำเนินการ ข้อค้นพบ ปัญหาวิจัย วัตถุประสงค์ และ/หรือสมมติฐาน

๓) ไม่ควรเขียนรายละเอียดข้อมูลทั่วไป/กลุ่มตัวอย่าง โดยไม่ต้องอภิปรายผล ข้อเสนอแนะ และไม่ควรเขียนผลการวิจัยเป็นข้อ ๆ

๔) ควรมีความยาวประมาณ ๑๐๐-๓๐๐ คำ และระบุคำสำคัญ ๑-๓ คำ (หรือตามวารสารกำหนด)

๕) การเขียนอาจเขียนเป็น ๑ ย่อหน้า หรือ ๒ ย่อหน้า โดยอาจแสดงออกเป็นส่วนที่ ๑ ประกอบด้วย แรงจูงใจ ปัญหา วัตถุประสงค์ วิธีวิจัย และส่วนที่ ๒ ประกอบด้วย ข้อค้นพบเพื่อตอบวัตถุประสงค์ และ/หรือสมมติฐาน (ถ้ามี)

๖) ในการเขียนบทคัดย่อให้ถูกต้อง และเหมาะสม ผู้เขียนต้องศึกษา ค้นคว้า บทความวิจัยที่ตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารที่ผู้เขียนเลือกตีพิมพ์เผยแพร่ ในประเด็นการศึกษารูปแบบเดียวกันหรือใกล้เคียง เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทาง และเป็นตัวแบบในการเขียนได้

๒.๒.๓ คำสำคัญ (Keywords) คำสำคัญควรมีจำนวน ๔-๘ คำ และจะต้องใส่ไว้ท้ายบทคัดย่อ ซึ่งคำสำคัญจะเป็นตัวดึงดูดความสนใจของผู้อ่านบทความวิจัย โดยคำสำคัญควรแสดงถึงสาขาวิชา (Discipline) สาขาวิชาย่อย ประเด็นหลัก แนวคิด/ทฤษฎี วิธีวิจัย บริบททางกายภาพ ของบทความวิจัยของผู้เขียน

๒.๒.๔ บทนำ (Introduction) การเขียนบทนำเป็นการเสนอความรู้พื้นฐาน ความเป็นมา วัตถุประสงค์ ขอบเขต ของบทความวิจัย และทฤษฎีที่สัมพันธ์ โดยเนื้อความมีการทบทวนวรรณกรรมให้ครบถ้วน (Literature review) มีการอ้างอิงงานวิจัยใหม่ ๆ และมีความสอดคล้องกับบทความวิจัยของผู้เขียน ซึ่งลักษณะการเขียนที่ดี มีดังนี้

๑) ควรเสนอลักษณะและความเป็นมารวมทั้งขอบเขต ของปัญหาที่นำมาศึกษาให้ชัดเจน

๒) มีการทบทวนเอกสารในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย ความก้าวหน้า และคำถามใดที่ยังไม่มีการศึกษาหาคำตอบ ซึ่งจะสัมพันธ์กับวัตถุประสงค์ของงานวิจัยที่ผู้เขียนจะตีพิมพ์เผยแพร่

๓) มีการระบุรายละเอียดวิธีการที่จะศึกษาวิจัยที่กระชับ และชัดเจน

๔) มีความยาวประมาณ ๒ - ๓ ย่อหน้า ข้อความควรมีความกระชับ ชัดเจน ไม่จำเป็นต้องมีรายละเอียดที่ไม่จำเป็นหรือยาวเกินความต้องการ

๕) การเขียนต้องมีการแสดงหลักฐานอ้างอิงแทรกไว้ในเนื้อหาโดยอาจเป็นแนวคิดจากนักวิชาการ และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องสอดคล้องกับบทความวิจัยของผู้เขียน

๖) แสดงให้เห็นถึงประโยชน์ที่จะได้รับจากงานวิจัยของผู้เขียน

๒.๒.๕ วิธีดำเนินการ (Methodology) เป็นการเขียนเพื่อให้ทราบว่าข้อมูลของงานวิจัยนี้ถูกรวบรวมหรือถูกสร้างขึ้นได้อย่างไร โดยนำข้อมูลที่อยู่ในขอบเขตการวิจัย เช่น ประชากร กลุ่มตัวอย่าง ตัวแปรที่ศึกษา ระยะเวลา กรอบแนวคิด เครื่องมือ รวมทั้งกระบวนการวิเคราะห์ข้อมูล เพื่อให้ผู้อ่านทราบและมั่นใจว่าเป็นวิธีการที่ทำได้ถูกต้อง และเหมาะสมกับปัญหาวิจัยนั้น ๆ

๒.๒.๖ สรุปผลการวิจัย (Results and Conclusion) เป็นการเขียนเพื่อแสดงผลที่ได้จากการทำวิจัย และถอดความหมายจากผลการทดลองหรือข้อมูลที่ได้มาจากการวิเคราะห์ผลการวิจัย อาจนำเสนอด้วยรูปแบบที่ง่ายต่อความเข้าใจ เช่น นำเสนอในรูปแบบ ตาราง แผนสถิติ แผนภาพ หรือคำบรรยายที่ชัดเจนตามวัตถุประสงค์การวิจัย

๒.๒.๗ อภิปรายผล (Discussion) สำหรับการเขียนอภิปรายผล เป็นการนำเสนอจุดประสงค์เพื่อแสดงความคิดเห็นโดยอธิบายผลการวิจัยที่เกิดขึ้น ที่ทำให้ผู้อ่านสามารถเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น ซึ่งผู้เขียนควรเน้นการอธิบายสาเหตุการเกิดผลของการค้นพบ การเปรียบเทียบผลของข้อมูลหรือข้อสรุปจากการทบทวนวรรณกรรม มีการอ้างอิงผลการวิจัยที่เคยมีผู้ทำไว้แล้ว เพื่อนำมาสนับสนุน ผลการทดลองข้อสันนิษฐานหรือข้อสรุป เพื่อเพิ่มน้ำหนักความน่าเชื่อถือ และมีข้อสรุปว่าผลที่ได้จากการวิจัยสามารถประยุกต์ใช้กับเหตุการณ์จริงได้อย่างเป็นเหตุผล ซึ่งการเขียนอภิปรายผลควรกระชับ อ่านง่าย และได้ใจความสำคัญตามประเด็นของวัตถุประสงค์งานวิจัย และสามารถแสดงถึงข้อค้นพบจากหลักฐานโดยมีการอ้างอิงประกอบ

๒.๒.๘ ข้อเสนอแนะ (Recommendation) เป็นการนำเสนอว่าผลจากการวิจัยนั้น สามารถนำไปประยุกต์ใช้กับเหตุการณ์จริงได้อย่างสมเหตุสมผล และมีแนวโน้มว่าจะเป็นไปได้ โดยยกแนวทางในการนำไปพิสูจน์ในครั้งต่อไป โดยทั่วไปการเขียนข้อเสนอแนะ จะเขียนเป็น ๒ แนวทาง คือ ๑) ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยไปใช้ เป็นการนำไปปรับปรุงกระบวนการ ทำซ้ำ โดยขจัดปัญหาและอุปสรรคและเพิ่มแนวทางเพื่อความสมบูรณ์ ๒) ข้อเสนอแนะที่สืบเนื่องจากผลวิจัย เพื่อเป็นการพัฒนาต่อเนื่องให้ได้อีก ความรู้เพิ่มเติมจากการพิสูจน์ตามข้อเสนอที่มีผลกระทบต่องานวิจัย

๒.๒.๙ เอกสารอ้างอิง (References) ในส่วนการเขียนเอกสารอ้างอิง ในการเขียนบทความวิจัย ซึ่งเป็นเอกสารทางวิชาการ การเขียนหลักฐานการอ้างอิงจากเอกสารทุกแห่งที่ปรากฏในบทความวิจัยเป็นเรื่องจำเป็นที่ต้องแสดงในรายการเอกสารอ้างอิงท้ายบทความ โดยผู้เขียนต้องให้ความสำคัญกับการตรวจสอบรูปแบบการเขียนรายการอ้างอิงให้ถูกต้องตามประเภทการอ้างอิง รูปแบบการอ้างอิงที่วารสารนั้นกำหนดรูปแบบไว้ และถูกต้อง ตามระบบการอ้างอิงของวารสารนั้น ๆ โดยทั่วไปวารสารจะระบุข้อมูลรูปแบบ และระบบการอ้างอิงไว้อย่างชัดเจน

๒.๓ การตรวจสอบด้านภาษาโดยผู้เชี่ยวชาญ เนื่องจากการจัดเตรียมต้นฉบับ เพื่อส่งตีพิมพ์เผยแพร่ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติ จะต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาหลัก และเนื่องจากภาษาอังกฤษไม่ใช่ภาษาหลักของคนไทย ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงควรส่งต้นฉบับให้ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา หรือที่รู้จักกันว่า Proofreader ได้ทำการตรวจสอบความถูกต้องของภาษาอังกฤษที่ใช้ ก่อนที่จะส่งต้นฉบับนั้น ๆ ให้กับวารสารที่จะตีพิมพ์เผยแพร่

๓. ขั้นตอนการส่งบทความวิจัยเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่

สำหรับขั้นตอนการส่งบทความวิจัยเพื่อการตีพิมพ์เผยแพร่ ซึ่งสามารถสรุปเป็นขั้นตอน ดังต่อไปนี้

๓.๑ การตรวจสอบข้อกำหนดของการส่งวารสาร โดยผู้วิจัยควรตรวจสอบถึงวิธีการหรือข้อกำหนดของการส่งต้นฉบับบทความวิจัย ซึ่งโดยทั่วไปแล้ววารสารแต่ละฉบับจะมีข้อกำหนดในการส่ง บทความที่ไม่เหมือนกัน เช่น กำหนดให้นักวิจัยส่งบทความวิจัยผ่านระบบออนไลน์ โดยผู้วิจัยจะต้องทำการ ลงทะเบียนเพื่อสร้าง Account ของผู้วิจัยก่อน สำหรับการส่งต้นฉบับบทความวิจัยไปยังวารสารนั้น มีข้อแนะนำ คือ ผู้วิจัยควรจัดทำจดหมายนำที่เรียกว่า Cover letter เพื่อเป็นการเกริ่น นำเกี่ยวกับบทความวิจัยของตนเอง และเพื่อยืนยันให้กองบรรณาธิการทราบว่าบทความวิจัยนี้เป็นผลงานของตนเอง และยังไม่เคยได้รับการตีพิมพ์ ในวารสารฉบับใดมาก่อน

๓.๒ การพิจารณาบทความวิจัย สามารถสรุปเป็นขั้นตอนได้ ดังนี้

๓.๒.๑ การกลั่นกรองด้านคุณภาพต้นฉบับบทความวิจัยจากกองบรรณาธิการ ซึ่งหากกองบรรณาธิการเห็นว่าต้นฉบับบทความวิจัย ดังกล่าว ไม่เหมาะสมที่จะได้รับตีพิมพ์ในวารสาร ก็จะตอบปฏิเสธไปยังผู้วิจัยเจ้าของบทความ และหากกองบรรณาธิการเห็นว่าต้นฉบับบทความวิจัยนั้น มีคุณภาพ/มีความสอดคล้องกับความต้องการของกลุ่มเป้าหมายของวารสาร ก็จะส่งต้นฉบับนั้น ๆ ไปยังผู้ประเมิน ซึ่งจะเป็นผู้ทรงคุณวุฒิในสายวิชาการ (Reviewers/referees) ทำการประเมินคุณภาพของบทความต่อไป โดยปกติกองบรรณาธิการมักจะส่งต้นฉบับให้กับผู้ประเมิน ประมาณ ๒ - ๓ คน

๓.๒.๒ การพิจารณาต้นฉบับบทความวิจัยจากผู้ประเมิน โดยผู้ประเมินจะได้รับการคัดเลือก และทาบทาม จากกองบรรณาธิการ ให้ทำการประเมินคุณภาพของต้นฉบับบทความวิจัย ซึ่งตามปกติแล้วผู้ประเมินจะได้รับคำแนะนำสำหรับการประเมิน และจะได้รับแบบฟอร์มสำหรับการทำการประเมินที่มีแสดงความคิดเห็น/ให้คำแนะนำแก่ผู้วิจัยเจ้าของบทความ โดยกองบรรณาธิการจะกำหนดเวลาให้ผู้ประเมินส่งผลการประเมิน กลับมายังกองบรรณาธิการด้วยผลการประเมินของผู้ประเมิน จะแบ่งออกเป็น ๓ ลักษณะใหญ่ ๆ คือ

๑) สมควรได้รับการตีพิมพ์ในวารสาร (Accept) โดยไม่มีการแก้ไข ซึ่งกรณีนี้เกิดขึ้นน้อยมาก

๒) สมควรได้รับโอกาสแต่ให้แก้ไขบทความตามข้อเสนอแนะของผู้ประเมินหรือต้องตอบคำถามบางประการต่อผู้ประเมิน (Accept with revision) ซึ่งในกรณีนี้หากผู้วิจัยเจ้าของบทความสามารถแก้ไขต้นฉบับ และ/หรือตอบคำถามได้จนเป็นที่พอใจกับผู้ประเมินและ/หรือกองบรรณาธิการ ก็จะได้รับ การตอบรับให้ตีพิมพ์

๓) ไม่สมควรได้รับการตีพิมพ์ (Reject)

๓.๒.๓ การประสานงานกลับของกองบรรณาธิการ หากผลการประเมินจากผู้ประเมินที่ได้ข้อสรุปจากการพิจารณาต้นฉบับบทความวิจัย ตามข้อ ๓.๒.๒ หลังจากที่กองบรรณาธิการได้รับผลการประเมินจากผู้ประเมินครบทุกคนแล้ว จะทำการตัดสินใจว่าควรจะดำเนินการอย่างไรกับต้นฉบับดังกล่าว ซึ่งการตัดสินใจมีลักษณะเช่นเดียวกับผลการประเมินของผู้ประเมิน กล่าวคือ

๑) สมควรได้รับการตีพิมพ์ในวารสาร โดยไม่มีการแก้ไข (Accept without revision)

๒) สมควรได้รับโอกาสให้แก้ไขบทความ ตามข้อเสนอแนะ ของผู้ประเมิน หรือต้องตอบคำถามบางประการต่อผู้ประเมิน (Accept with revision)

๓) ไม่สมควรได้รับการตีพิมพ์ (Reject)

สำหรับการตัดสินใจผลการพิจารณาจะเป็นในลักษณะใด กองบรรณาธิการจะส่งผลดังกล่าวให้ผู้วิจัยเจ้าของต้นฉบับบทความวิจัยได้รับทราบ โดยจะส่งเป็นลายลักษณ์อักษร

๓.๒.๔ การประสานงานกลับของผู้วิจัย หลังจากกองบรรณาธิการได้ส่งผลการพิจารณาให้ผู้วิจัยเจ้าของต้นฉบับบทความวิจัยได้รับทราบ ผู้วิจัยสามารถดำเนินการตามการตัดสินใจของกองบรรณาธิการ ดังนี้

๑) กรณีที่ผู้วิจัยได้รับแจ้งจากกองบรรณาธิการว่าต้นฉบับบทความวิจัยของตนได้รับการตอบรับให้ตีพิมพ์ โดยไม่มีการแก้ไข ขั้นตอนต่อไป กองบรรณาธิการจะส่งต้นฉบับฉบับที่จะตีพิมพ์จริงมาให้ผู้วิจัยทำการตรวจสอบอีกครั้งก่อนการตีพิมพ์เผยแพร่ นอกจากนี้ ตามปกติแล้วกองบรรณาธิการจะขอให้นักวิจัยลงนามมอบลิขสิทธิ์ของบทความวิจัย ให้กับสำนักพิมพ์ที่เป็นเจ้าของวารสารด้วย

๒) กรณีที่ต้นฉบับได้รับการปฏิเสธให้ตีพิมพ์ผู้วิจัยจะได้รับจดหมายแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรเช่นเดียวกัน พร้อมทั้งความคิดเห็นและ/หรือข้อเสนอแนะจากผู้ประเมินในกรณีนี้ ถือว่ากระบวนการส่งบทความวิจัยตีพิมพ์ในวารสารฉบับดังกล่าวสิ้นสุดลงแล้ว สิ่งที่แนะนำคือ ผู้วิจัยควรทำความเข้าใจ และนำเอาความคิดเห็น/ข้อเสนอแนะของผู้ประเมิน มาปรับปรุงพัฒนาบทความวิจัยของ ตนเอง และส่งต้นฉบับที่ได้รับการแก้ไข ไปยังวารสารฉบับใหม่

๓) กรณีที่กองบรรณาธิการแจ้งให้นักวิจัยแก้ไขต้นฉบับบทความวิจัยผู้วิจัยจะต้องเร่งดำเนินการแก้ไขต้นฉบับบทความวิจัย ตามคำแนะนำและ/หรือตอบคำถามของผู้ประเมินให้ครบถ้วน และส่งต้นฉบับที่แก้ไขแล้วกลับไปยัง กองบรรณาธิการ (ตามปกติจะใช้วิธีเดียวกับการส่งต้นฉบับในครั้งแรก) สำหรับในกรณีนี้ มีข้อเสนอแนะ คือ ผู้วิจัยควรทำเอกสารสรุปประเด็นที่ผู้ประเมินต้องการให้แก้ไขและสิ่งที่ตนเองได้ทำการแก้ไข พร้อมทั้งชี้แจงว่าการแก้ไขดังกล่าวอยู่ในหน้าใด ย่อหน้าที่เท่าไร และส่งไปพร้อม ๆ กับต้นฉบับที่ได้รับการแก้ไขแล้ว เอกสารดังกล่าวนี้ จะช่วยให้กองบรรณาธิการพิจารณาต้นฉบับที่ได้รับการแก้ไขได้ง่ายและเร็วขึ้นขึ้น อีกทั้งยังเป็นการแสดงให้กองบรรณาธิการ/ผู้ประเมินเห็นว่า ผู้วิจัยให้ความสำคัญกับการแก้ไขต้นฉบับ ตามคำแนะนำของผู้ประเมิน และมีความตั้งใจจริงที่จะตีพิมพ์บทความวิจัยของตนเองในวารสารดังกล่าว
